

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2319	Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42) 6 Σεπτεμβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔργατες ἀνάξιοι ἐμπιστοσύνης

«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς» (Ματθ. 21,41)

Τὸ εὐαγγέλιο πού διαβάζεται σήμερα σὲ ὄλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας (βλ. Ματθ. 21,33-42) περιέχει, ἀγαπητοί μου, μία **παραβολή**. Σὰς ὑπενθυμίζω τὴν ὑπόθεσί της, γιὰ νὰ δοῦμε ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐρμηνεία της.

Ἡ ὑπόθεσις. Ἕνας πλούσιος «οἰκοδεσπότης», νοικοκύρης, εἶχε στὴν κατοχὴ του πολλὰ χωράφια. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ διάλεξε ἓνα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ κἀνῃ «ἀμπελῶνα», **ἀμπέλι**. Φύτεψε ἐκεῖ κλήματα καὶ σήκωσε γύρω - γύρω «φραγμόν», φράχτη, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν μέσα ζῶα καὶ τοῦ κάνουν ζημιὰ. Μέσα στὸ ἀμπέλι ἔσκαψε κι ἄνοιξε στὴ γῆ «ληνόν», σέρνα, κι ἀπὸ πάνω κατασκεύασε πατητήρι, ὥστε νὰ συνθλίβουν μέσα σ' αὐτὸ τὰ σταφύλια κι ἀπὸ κάτω νὰ συλλέγουν τὸ μούστο ἀπ' τὸν ὁποῖο γίνεται τὸ κρασί. Ἐχτισε ἀκόμη ἓναν ὑψηλὸ «πύργον» μὲ παρατηρητήριο, γιὰ νὰ βλέπουν ἀπὸ κεῖ ὅλο τὸν ἀμπελῶνα μὲ τὴ γύρω περιοχὴ καὶ νὰ φρουροῦν καλὰ ἀπὸ κλέφτες. Τὸ ζηλευτὸ αὐτὸ ἀμπέλι τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ «γεωργούς», καλλιεργητὰς πού εἶχε στὴν ὑπηρεσία του, καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀναχωρήσει. Προτοῦ νὰ φύγῃ κάλεσε τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς εἶπε: Ἐνῶ θὰ λείπω, θέλω ἐσεῖς νὰ περιποιηθῆτε τὸ ἀμπέλι ὅσο καλύτερα μπορεῖτε.

Πέρασε ἀρκετὸ διάστημα, ἦρθε ὁ καιρὸς πού ὠριμάζουν τὰ σταφύλια, καὶ τότε ὁ νοικοκύρης, πού ποτέ δὲν σταμάτησε νὰ σκέπτεται τὸ ἀμπέλι του, ἐπέστρεψε καὶ ἔστειλε ὑπηρετὲς ζητώντας νὰ τοῦ φέρουν τοὺς καρπούς. Οἱ **ἀμπελουργοὶ** ὅμως δὲν φέρθηκαν καθόλου καλὰ· ἔπιασαν τοὺς ὑπηρετὲς καὶ τοὺς κακοποίησαν· ἄλλον τὸν ἔδειραν, ἄλλον τὸν σκότωσαν, ἄλλον τὸν πῆραν μὲ τὶς πέτρες. Τὸ ἀφεντικὸ δειχνοντας μιὰ ἀπίστευτὴ ἐπιείκεια ἀπέφυγε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἀμέσως, ὅπως θὰ περιμένε κανεῖς. Στέλνει πάλι ἄλλους ὑπηρετὲς περισσότερους ἀπὸ τοὺς πρώτους, μὰ οἱ κα-

κοὶ ἐργάτες ἀμετανόητοι κάνουν καὶ σ' αὐτοὺς τὰ ἴδια. Στὸ τέλος πλέον τοὺς ἔστειλε τὸν ἴδιο τὸ γυιὸ τοῦ κάνοντας τὴ σκέψι· Πιστεύω τώρα θὰ ντραποῦν. Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν γυιὸ τοῦ ἰδιοκτήτη, σκέφτηκαν πολὺ σατανικά. Αὐτὸς, συλλογίστηκαν, εἶνε ὁ αὐριανὸς κληρονόμος· ἐλάτε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπ' τὴ μέση καὶ τὸ ἀμπέλι νὰ ῥθῆ στὰ χέρια μας... Ἔτσι καὶ ἔγινε· τὸν ἀρπάζουν τὸν βγάζουν ἔξω ἀπὸ τ' ἀμπέλι καὶ τὸν σκοτώνουν!

Αὐτὴ ἦταν ἡ παραβολή. Κι ὅταν τελείωσε τὴ διήγησί του ὁ Κύριος, ἐρωτᾷ: Ὅταν λοιπὸν ἔρθῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κἀνῃ τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; Καὶ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ἀποκρίνονται: «Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς» (Ματθ. 21,41), τέτοιοι πού εἶνε **τοὺς πρέπει σκληρὴ τιμωρία**: ἀφοῦ φέρθηκαν ἐγκληματικά, θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά· θὰ τοὺς διώξῃ καὶ θὰ παραδώσῃ τὸν ἀμπελῶνα σὲ **ἄλλους γεωργούς**, πού θὰ τὸν καλλιεργήσουν ὅπως ἐπιθυμεῖ καὶ θὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς καρπούς στὸν καιρὸ τους.

Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, **ἡ ἐξήγησις**. Ποιὸς εἶνε ὁ «οἰκοδεσπότης»; ποιὸς εἶνε ὁ «ἀμπελῶν»; ποιὸς ὁ «φραγμός»; ποιὸς εἶνε ὁ «ληνός», τὸ πατητήρι; ποιὸς εἶνε ὁ «πύργος»; καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ κακοὶ «γεωργοί»;

«Οἰκοδεσπότης» εἶνε ὁ Θεός· αὐτὸς ἐξουσιάζει ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη διάλεξε τοὺς Ἑβραίους. Κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν ἀγάπησε τόσο ὁ Θεὸς ὅσο αὐτό. Αὐτὸ ἦταν ὁ «ἀμπελῶν», τὸ ἀμπέλι πού μέρα καὶ νύχτα καλλιεργοῦσε ἡ θεία Πρόνοια. Καὶ τί δὲν ἔκανε γι' αὐτό! «Φραγμός», φράχτης, ἦταν ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος μὲ τὶς 10 ἐντολές, πού τοὺς προφύλασσε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία. «Ληνός» ἦταν τὸ θυσιαστήριον. Καὶ «πύργος» ἦταν ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος.

Ἄλλὰ τὸ ἀμπέλι ἔπεσε **στὰ χέρια κακῶν γε-**

ωργῶν. Αὐτοὶ ἦταν οἱ διδάσκαλοι τοῦ Ἰσραήλ, **γραμματεῖς, φαρισαῖοι, ἀρχιερεῖς.** Αὐτοὶ δὲν τὸ περιποιοῦντο ὅπως τοὺς εἶπε. Καὶ ὅταν ἔστειλε τοὺς «*ὑπηρέτας*» του, τοὺς προφήτες, τὰ κλήματα ἦταν ξερά. Καὶ οἱ κακοὶ γεωργοὶ ὄχι μόνο δὲν ἔδωσαν καρποὺς ἀλλὰ καὶ κακοποίησαν κατ' ἐπανάληψιν τοὺς ἀπεσταλμένους προφήτες· π.χ. τὸ Μιχαία τὸν ἔδειραν (βλ. Γ' Βασ. 22,24), τὸν Ἰσαΐα τὸν θανάτωσαν (βλ. Ἐβρ. 11,37), τὸν Ζαχαρία τὸν λιθοβόλησαν (βλ. Β' Παρ. 24,20-22. Ματθ. 23,35. Λουκ. 11,51).

Τέλος στέλνει τὸν Υἱό του, καὶ τότε ἡ κακία κορυφώθηκε· τὸν σταύρωσαν καὶ αὐτὸν ἔξω ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Θεὸς πλέον τοὺς τιμωρεῖ· διώχνει τοὺς κακοὺς ἐργάτες καὶ παραδίδει τὸν ἀμπελῶνα σὲ ἄλλους, **στοὺς ἀποστόλους, ποιμένες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας.**

Ποιὸ εἶνε τὸ **δίδαγμα**, ἀδελφοί μου; Ὁ Θεὸς ζητάει ἀπὸ κάθε πλάσμα του καὶ κάθε οἰκογένεια, ἀπὸ τὴν κοινωνία κι ἀπὸ τὸ ἔθνος μας **ἔργα πίστεως καὶ ἀρετῆς.** Μέσα στὴν Ἐκκλησία τὸ γένος μας, μετὰ τὴν ἀποδοκιμασία τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, εἶνε λαὸς ἐκλεκτός. Ἔχουμε ὅμως ἄραγε νὰ τοῦ δώσουμε αὐτὰ ποὺ περιμένει; Φοβοῦμαι πῶς ὄχι.

√ Ζητάει **καρπὸ πίστεως**· κ' ἐνῶ καὶ οἱ ἄγριοι σέβονται τὴ θρησκεία τους, ἐμεῖς ἀσεβοῦμε, ὀλιγοπιστοῦμε, ἀπιστοῦμε, ὑβρίζουμε, βλαστημοῦμε, ψευδορκοῦμε, προκαλοῦμε τὸν Κύριο.

√ Ζητάει **καρπὸ λατρείας**· μὰ ἐμεῖς οὔτε προσευχόμαστε οὔτε ἐκκλησιαζόμαστε. Σὲ ποιὸ σπίτι ἡ οἰκογένεια μαζεύεται μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι; Πόσοι ἀκοῦνε τὴν καμπάνα καὶ τρέχουν στὸ ναό; Τί κάνεις, Χριστιανέ; ἢ σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ σὲ καλεῖ, κ' ἐσύ κοιμᾶσαι ἢ ἐργάζεσαι; √ Ζητάει **καρπὸ ἀγιότητος**, νὰ διατηροῦμε σῶμα καὶ ψυχὴ καθαρὰ· μὰ ἐμεῖς κυλιόμαστε μέσ' στὴν ἁμαρτία, πόλεις καὶ χωριά συναγωνίζονται τὴ Δύσι στὴ διαφθορά. Μέσα σὲ 100 σπίτια ἐλάχιστα μένουν γερά.

√ Ζητάει **καρπὸ τιμιότητος**· κ' ἐμεῖς; σεβόμαστε τὴν περιουσία, τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου; Παλαιὰ ναί, δὲν χρειαζόταν καὶ δὲν ὑπῆρχε στὰ χωριά ἀγοροφύλακας. Ὑστερα; βγάλαμε ἀλλοίμονο κακὸ ὄνομα. Ἡ ὀκνηρία φέρνει τὴ φτώχεια, καὶ ἡ φτώχεια ὀδηγεῖ στὴν κλοπῆ.

√ Ζητάει τέλος **καρπὸ ἀγάπης.** Ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη; Οὔτε μέσα στὴν ἴδια οἰκογένεια. Στὸ σπίτι, ποῦ ἔπρεπε νὰ 'νε παράδεισος, ὁ πατέρας χτυπάει, ἡ μητέρα βρίζει, τὰ παιδιὰ ἔχουν σηκώσει παντιέρα καὶ δὲν ἀκοῦνε κανένα.

Ἐπιθεωρεῖ λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸ λαὸ μας. Καὶ τί βλέπει, τί ἀκούει; Ἄντὶ καρποὺς πίστεως καὶ ἀρετῆς, βλασφημίες, ψευδομαρτυρίες, συκοφαντίες, ψέματα, πορνείες, μοιχεῖες... Μοιάζουμε μὲ **δέντρο ἄκαρπο.** Τί τὰ κάνει τὰ ἄκαρπα δέντρα ὁ ἀμπελουργὸς κι ὁ κηπουρός; Τὰ ξερριζώνει, τὰ κάνει ξύλα, τὰ ρίχνει στὴ φωτιά.

Ἐκεῖνο, ἀδελφοί μου, ποῦ ἔπαθαν οἱ Ἑβραῖοι, κινδυνεύουμε νὰ τὸ πάθουμε κ' ἐμεῖς. «*Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοῦς*» (Ματθ. 21,41). Τί νὰ μᾶς κάνῃ ὁ Θεός; Μετάνοια δὲ δείχνουμε, ἐξομολόγησι δὲν ἔχουμε, προσευχὴ δὲν κάνουμε, στὴ θεία κοινωνία δὲν προσερχόμεθα, ἀγάπη καὶ ἔλεος δὲν ὑπάρχει στὴν καρδιά μας. Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκαρπία τί θὰ γίνῃ; Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*»· ὅποιο δέντρι δὲν κάνει καλὸ καρπὸ, ὁ γεωργὸς τὸ ξεπατώνει καὶ τὸ ρίχνει **στὴ φωτιά** (Ματθ. 3,10-7,19).

Ἔτσι **ὅσοι μετανοοῦν σώζονται.** Παράδειγμα ἡ ἀρχαία Νινευί. «*Ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευί καταστραφήσεται*» κήρυξε ὁ Ἰωνᾶς (3,4), ἔπασαν ὅλοι σὲ βαθειὰ μετάνοια καὶ πένθος· καὶ σώθηκαν. Ἔτσι κ' ἐμεῖς. Νὰ στάξῃ δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι μας, νὰ ἰκετεύσουμε τὸν Κύριο νὰ σηκώσῃ τὴν ὀργή του, ν' ἀποφασίσουμε **νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ.** Λέγαμε ὡς τώρα ψέματα; στὸ ἐξῆς νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Κλέβαμε; νὰ ἐπιστρέψουμε τὰ κλεμμένα καὶ στὸ ἐξῆς νὰ σεβώμαστε τὸ ξένο πρᾶγμα. Τρέφαμε μίσος; τώρα ν' ἀγαπηθοῦμε καὶ νὰ συγχωρηθοῦμε. Δὲν πατοῦσαμε στὴν ἐκκλησία; ν' ἀρχίσουμε νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. Δὲν ξέραμε τί εἶνε προσευχὴ; ν' ἀρχίσουμε πιά νὰ προσευχώμαστε. Τότε ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεός, νὰ μᾶς δώσῃ νέα παράτασι ζωῆς.

Ἀδελφοί μου, ὁ κόσμος θὰ ζήσῃ ἐὰν μετανοήσῃ. Δὲν ξέρω τί θὰ κάνουν οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί. Ἐγὼ σήμερα, ταπεινὸς κήρυκας τοῦ θείου λόγου ποῦ ἔχει χρέος νὰ κρούῃ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, **κηρύττω μετάνοια.** Ἀπευθύνομαι σὲ ὅλους Καλῶ ἄντρες - γυναῖκες - παιδιὰ σὲ μετάνοια.

Ἄς **κλάψουμε** γιὰ τὶς ἁμαρτίες τὶς δικές μας, τοῦ λαοῦ μας, τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἴθε ὅλοι νὰ καταλάβουμε πόσο ἁμαρτωλοὶ εἴμαστε, νὰ συναισθανθοῦμε τὴ θέσι μας καὶ **νὰ ζητήσουμε τὸ θεῖο ἔλεος.**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2321

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως
13 Σεπτεμβρίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σταυρός, τὸ καύχημα τοῦ Παύλου!

«Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6,14)

Ὅπως πάντοτε, ἀγαπητοί μου, ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου οἱ ἄνθρωποι ὑπερηφανεύονταν καὶ καυχόνταν γιὰ διάφορα **ἐπίγεια ἰνδάλματα**, πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐνθουσιάζουν καὶ φτάνουν νὰ γίνωνται ἀντικείμενα λατρείας. Ἄλλοι π.χ. καυχόνταν γιὰ τὰ πλούτη τους, τὰ λεφτὰ καὶ τὶς καταθέσεις τους. Ἄλλοι καυχόνταν γιὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρά τους ἢ γιὰ τὶς καλλιέργειες στὰ ἀπέραντα κτήματά τους. Ἄλλοι καυχόνταν γιὰ τὶς γνώσεις τους καὶ γιὰ τοὺς σοφοὺς δασκάλους ποὺ εἶχαν. Ἄλλοι καυχόνταν γιὰ τὴν ὑψηλὴ καταγωγή τους ἀπὸ εὐγενεῖς προγόνους καὶ γιὰ τὸ ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους τῆς οἰκογενείας τους. Ἄλλοι καυχόνταν γιὰ τὰ ἀξιώματά τους. Ἄλλοι πάλι γιὰ κάτι ἄλλο.

Γενικά, δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος –ὅπως δὲν ὑπάρχει καὶ σήμερα–, ποὺ νὰ μὴν ἔχη (ἢ πολλὲς φορὲς νὰ **φαντάζεται πὼς ἔχει**) **κάτι**, γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ καυχᾶται μπροστὰ τοὺς ἄλλους. Τί νὰ πῆ κανεὶς; Εἶνε, φαίνεται, ἀνάγκη τῆς ψυχῆς κάπου νὰ στηρίζεται, ἀπὸ κάπου νὰ ἀντλή δύναμι. Δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος τόσο δυνατὸς ὅσο φαίνεται καὶ ὅσο ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε. Ὅποιος διατείνεται ὅτι εἶνε δυνατὸς καὶ μπορεῖ μόνος του ν' ἀντιμετωπίσει τὴ ζωὴ, ἀπατάται καὶ ψεύδεται. Ἔτσι καὶ στὸν καιρὸ τῶν ἀποστόλων. Γιὰ κάτι καυχόταν ὁ καθένας καὶ νόμιζε ὅτι ἔτσι δίνει ἀξία καὶ κῦρος στὸν ἑαυτό του.

Καὶ ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**, ἀδελφοί μου, θὰ μπορούσε, ἂν ἤθελε νὰ μιμηθῆ τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων, νὰ καυχηθῆ καὶ αὐτὸς «ἐν σαρκί», κατὰ κόσμον δηλαδή, ὅπως λέει ὁ ἴδιος (Φιλ. 3,3-4). Εἶχε ἄλλως τε πλούσια προσόντα ποὺ θὰ τοῦ ἔδιναν μὲ τὸ παραπάνω ἀφορμὴ γιὰ καύχησι. Δὲν τοῦ ἔλειπαν τὰ κοσμικὰ στήριγματα ποὺ ἴσχυαν στὴ ζωὴ τότε, ἐκεῖνα ποὺ

θὰ τὸν ἔκαναν σεβαστό, θὰ τὸν ἀνύψωναν καὶ θὰ τὸν ἐπέβαλλαν κοινωνικά.

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐργασία του, ὅπως εἶνε γνωστό, κινήθηκε ἀνάμεσα στοὺς δύο κόσμους τῆς ἐποχῆς του, τὸν **ἰουδαϊκὸ** τῶν Ἑβραίων καὶ τὸν **ἐθνικὸ - εἰδωλολατρικὸ** τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ στοὺς δύο, παρὰ τὴ διαφορὰ καὶ τὶς ἀντιθέσεις ποὺ εἶχαν μεταξὺ τους, αὐτὸς **εἶχε διαπιστευτήρια ἔγκυρα**.

Στὸν ἰουδαϊκὸ χῶρο ἦταν πιὸ γνωστός. Ἦταν «*Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος*» στὰ Ἱεροσόλυμα τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, καὶ εἶχε φιλίους καὶ στενὲς σχέσεις μὲ πρόσωπα ποὺ κατεῖχαν ὑψηλὲς θέσεις. Εἶχε σπουδάσει σὲ σχολὴ περιφήμου νομοδιδασκάλου, «*παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιήλ*», ἀπ' τὴν ὁποία ἀποφοίτησε «*πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῷου νόμου*» καὶ «*ζηλωτῆς τοῦ Θεοῦ*» (Πράξ. 22,3). Μιλοῦσε στοὺς Ἑβραίους στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα (βλ. ἔ.ἀ. 22,1-22), τηροῦσε τὰ ἔθιμα τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου (βλ. ἔ.ἀ. 21,24-26). Ἦταν, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, «*περιτομῆ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος, ...κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν τῷ νόμῳ ἄμεμπτος*» (Φιλιπ. 3,5-6), ξακουστὸς γιὰ τὴ διαγωγή καὶ τὴν προκοπὴ του «*ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας*» τοῦ γένους του, ὑπερβολικά «*ζηλωτῆς τῶν πατρικῶν παραδόσεων*» του (Γαλ. 1,13-14).

Παρ' ὅλα αὐτὰ καὶ **στὸν χῶρο τῶν ἐθνικῶν** καθόλου δὲν μειονεκτοῦσε. Ἦταν Ῥωμαῖος πολίτης, μάλιστα ἐκ γενετῆς (βλ. Πράξ. 22,25-29) καὶ τὴν ιδιότητα αὐτὴν ὅπου χρειαζόταν τὴν ἐπικαλέστηκε (ἔ.ἀ. 17,37-25,10-12). Μιλοῦσε καὶ ἔγραφε καλὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, εἶχε διαβάσει ποιητὰς τῶν Ἑλλήνων, ὅπως δείχνουν οἱ ἐπιστολές του καὶ ἡ ἱστορικὴ δημηγορία του στὸν Ἄρειο Πάγο τῶν Ἀθηνῶν (βλ. ἔ.ἀ. 17,22-31). Ὅπως δια-

βάζουμε, όχι μόνο τὸν σεβάστηκαν καὶ τὸν ἐκτίμησαν ἀλλὰ καὶ τὸν συμπάθησαν ἀκόμη Ἰωμαῖοι βασιλιᾶδες, διοικηταί, ἀξιωματοῦχοι τοῦ στρατοῦ (ἐκατόνταχοι, χιλίαρχοι, στρατοπεδάρχες), δικασταί, δεσμοφύλακες, πλοίαρχοι.

* * *

Γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη, προσόντα καὶ τάλαντα, θὰ μπορούσε νὰ καυχῆθῃ ὁ Παῦλος. Καὶ ὅμως γιὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν καυχᾶται. Ἄλλοτε αὐτὰ τὰ εἶχε ὡς «κέρδη» καὶ καύχημά του (Φιλιπ. 3,7), ἀλλ' ἀπ' τῆ στιγμῆ πού γνῶρισε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ πίστεψε στὴν ἀληθεία του, τὸ μοναδικὸ καὶ διαρκὲς καύχημα τῆς ζωῆς του ἔγινε **ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου**. Ἐλαμψε μπροστὰ στὰ μάτια του ὁ σταυρὸς μὲ τέτοια λάμψη, ὥστε στὸ ἐξῆς ὅλα ὅσα ὁ κόσμος θεωρεῖ πολῦτιμα, ἄξια θαυμασμοῦ καὶ καυχήσεως, αὐτὸς νὰ τὰ θεωρῇ «σκύβαλα» (ἔ.ἀ. 3,8), σκουπίδια, ἀκαθαρσίες, περιττώματα. Καυχᾶται μόνο γιὰ τὸν ἐσταυρωμένο Κύριό του καὶ λέει: «*Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καὶ ἐγὼ τῷ κόσμῳ*» (Γαλ. 6,14). Ἄς καυχῶνται οἱ ἄλλοι, λέει ὁ Παῦλος, γιὰ ὅ,τι θέλουν· οἱ βασιλιᾶδες γιὰ τὴν ἐξουσία καὶ δυνάμει τους, οἱ πλούσιοι γιὰ τὰ λεφτά τους, οἱ εὐγενεῖς γιὰ τὴν καταγωγή τους, οἱ σοφοὶ γιὰ τὴ γνῶσι τους· ἐγὼ καυχῶμαι καὶ θὰ καυχῶμαι αἰωνίως μόνο γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ κόσμος γιὰ μένα ἔχει πεθάνει, κ' ἐγὼ ἔχω πεθάνει γι' αὐτόν· νεκρὸς αὐτὸς γιὰ μένα, νεκρὸς κ' ἐγὼ γι' αὐτόν.

Καὶ **εἶχε δίκιο ὁ Παῦλος** νὰ καυχᾶται πάνω ἀπ' ὅλα γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Γιατὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου δὲν σερνόταν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, ἀλλὰ ἀγαλλόταν μέσα στὸ φῶς τῆς πίστεως. Ὁ Παῦλος φωτίστηκε, τὸν φώτισε ὁ Κύριος, καὶ ἔβλεπε στὸ σταυρὸ πράγματα πού δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν οἱ ἄπιστοι. Ἐβλεπε στὸ σταυρὸ τὴν **ἀγάπη** τοῦ Θεοῦ. Πουθενὰ ἄλλοῦ τὸ βλέμμα τοῦ ἀποστόλου δὲν διέκρινε τόσο καθαρὰ καὶ ζωντανὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὅσο στὸ σταυρὸ. Γιατὶ ἐκεῖ, πάνω στὸ σταυρὸ, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θυσιάστηκε γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ κ' ἐγκληματῖα ἄνθρωπο. Ἐκεῖ, στὸ σταυρὸ, σχίστηκε τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐκεῖ, στὸ σταυρὸ, ἡ ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ λούστηκε στὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου κ' ἔγινε καθαρὴ σὰν τὸ χιόνι. Ἐκεῖ, στὸ σταυρὸ, συνετρίβη τὸ τυραννικὸ κράτος τῶν δαιμόνων καὶ ἰδρύθηκε ἡ βασιλεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐκεῖ, στὸ σταυρὸ, ἀπέβαλε ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀκάθαρτα

ροῦχα τῆς ψυχῆς καὶ ἔγινε **«καινὴ κτίσις»** (Β' Κορ. 5,17. Γαλ. 6,15), νέα καρδιά, μὲ θεϊκοὺς παλμούς.

Αὐτὰ ἔβλεπε καὶ αὐτὰ πίστευε ὁ Παῦλος. Οἱ ἄλλοι, **οἱ ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἐθνικοὶ - εἰδωλολάτρες**, πού δὲν εἶχαν φωτισθῆ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς πίστεως, ἐπάνω στὸ σταυρὸ δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄξιο θαυμασμοῦ. Ἀντιθέτως, θεωροῦσαν τὸ σταυρὸ καὶ τὸ κήρυγμα περὶ σταυροῦ ἀνάξιο ἐμπιστοσύνης· Οἱ ἰουδαῖοι ἀπαιτοῦσαν ὅπως τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ· Ἄν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σῶσε τὸν ἑαυτό σου, κατέβα ἀπ' τὸ σταυρὸ, νὰ δοῦμε καὶ νὰ πιστέψουμε (βλ. Ματθ. 27,40-42. Μάρκ. 15,30-32)· κι ἀφοῦ ὁ Ἐσταυρωμένος δὲν κατέβηκε ἀλλὰ ἔμεινε ἐκεῖ καὶ πέθανε, ἄρα ἦταν ἕνας ἀδύναμος θνητός· καὶ σκανδαλίζονταν μαζί του. Οἱ ἐθνικοὶ πάλι τοῦ ζητοῦσαν σοφία λόγου, ὑψηλὴ διανόησι, θεωρίες φιλοσοφικῆς, καὶ τί ἄκουγαν· λόγια ἀπλᾶ, ῥήματα ψαράδων πού τοὺς φαίνονταν ἀνόητα. Ἔτσι θεωροῦσαν τὸ σταυρὸ οἱ μὲν ἰουδαῖοι «σκάνδαλον», οἱ δὲ εἰδωλολάτρες «μωρίαν». Θεὸς πού πάσχει, πού ταπεινώνεται, πού σῶζει τὸν κόσμον μὲ τέτοιο μέσο, μὲ τὸ σταυρὸ, γιὰ τοὺς πολλοὺς ἦταν μία ἀδυναμία καὶ μωρία ἀπαράδεκτη. Γιὰ τὸν Παῦλο ὅμως ὁ σταυρὸς καὶ τὸ περὶ σταυροῦ κήρυγμα, μὲ μία λέξι **ὁ Ἐσταυρωμένος**, ἦταν «*Θεοῦ δύνამις καὶ Θεοῦ σοφία*» (Α' Κορ. 1, 22-24).

* * *

Ἦ ἀδελφοί μου, φαντάζεστε τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος **χωρὶς τὸ σταυρὸ!** Θὰ ἦταν μιὰ φυλακὴ βαρυποινιτῶν, πού οἱ σιδερένιες θύρες τῆς δὲν θ' ἀνοίγαν ποτέ γιὰ νὰ βγοῦν οἱ κατάδικοι. Τί θὰ ἦταν ὁ Παῦλος; τί θὰ ἦμασταν κ' ἐμεῖς; Ἄμαρτωλοί, δηλαδὴ βαρυποινίτες –τί λέω;–, κάτι χειρότερο, καταδικασμένοι σὲ αἰώνιο θάνατο! Ποιὸς μᾶς ἐλευθέρωσε; Ὁ Χριστός. Καὶ πῶς; Μὲ τὸ σταυρὸ. Naί, **ἐκεῖ ἐπάνω ὑπεγράφη τὸ βασιλικὸ διάταγμα χάριτος**· κι ἀπὸ τότε πλήθη ψυχῆς, πού ἦταν κλεισμένες στὶς φυλακῆς, στὰ κάτεργα τῆς ἁμαρτίας, μόνο μὲ τὴν πίστι στὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἐλεύθεροι πλέον σπεύδουν νοερὰ ἐπάνω στὸ Γολγοθᾶ, ὅπου ἐτελέσθη ἡ ὑψίστη θυσία, γονατίζουν μ' εὐγνωμοσύνη μπροστὰ στὸ σταυρὸ, φιλοῦν τὰ πληγωμένα πόδια τοῦ Κυρίου καὶ μελετώντας τὸ μυστήριον τοῦ σταυροῦ βρίσκουν λόγους, μυρίους λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους, γεμᾶτοι ἀπὸ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη, ἐπαναλαμβάνουν καὶ αὐτοὶ τὴν μακαρία φωνὴ τοῦ Παύλου· «*Ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2323	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Γαλ. 2,16-20) 20 Σεπτεμβρίου 2020 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Μέσα μου ζῆ ὁ Χριστός»!

«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20)

Ἄν υπάρχουν λόγια, ἀγαπητοί μου, ποὺ φανερώνουν μέχρι ποιοῦ βαθμοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦταν ἐνωμένος μετὰ τὸ Χριστό, ἐγὼ δὲν δυσκολεύομαι σήμερα νὰ πῶ, ὅτι βρῆκα ποιά εἶνε. Λέω λοιπὸν χωρὶς ἀμφιβολία, ὅτι τὰ λόγια ποὺ δείχνουν πιὸ καθαρὰ πόσο ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ταυτίσει τὸν ἑαυτό του μετὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἶνε αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα: «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» δὲν ζῶ δηλαδὴ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ μέσα μου ζῆ ὁ Χριστός (Γαλ. 2,20). Δὲν ξέρω ἂν συμφωνῆτε. Ἄν ἔχετε ἀντίρρηση, διαβάστε παρακαλῶ πάλι ὅλες τὶς 14 ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀπ' τὰ δικά του λόγια σῶζεται στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, καὶ βρῆτε μου ἐσεῖς ἂν ὑπάρχη κάτι πιὸ ἐκφραστικόν.

«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»! Τί λόγος αὐτός! Τρόπον τινὰ ὁ Παῦλος ἐκένωσε, ἄδειασε, τὸν ἑαυτό του καὶ στῆ θέσι του ἔβαλε τὸ Χριστό. Πῶς ἔγινε αὐτό; Ἀπὸ τῆ **μεγάλης ἀγάπης** ποὺ ἔνιωθε γιὰ τὸν Κύριο. Καὶ πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾷ; Ἄφοῦ ὁ Χριστὸς πρῶτος μετὰ τὴν ἐνανθρώπησί του «ἐκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλιπ. 2,7); Ὅταν ἕνας Θεὸς κενώνῃ τὸν ἑαυτό του πρὸς χάριν τοῦ Παύλου, τί θὰ κάνῃ ὁ Παῦλος γιὰ τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ του; Κενώνει - ἀδειάζει κι αὐτὸς τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν γεμίζει μ' Ἐκεῖνον ποὺ τὸν λύτρωσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Ἄς θυμηθοῦμε, **τί ἔβλεπε ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος στὸν ἑαυτό του**; Αὐτός, ὁ ἄλλοτε πολέμιος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ μετὰ μανία «ἐδίωκε τὴν ἐκκλησίαν» (Ἀ Κορ. 15,9. Γαλ. 1,13), μετὰ τὴ μετάνοιά του, ἐρευνᾷ, ἀνακρίνει τὴ συνείδησί του, καὶ διαπιστώνει τί ὑπάρχει τώρα μέσα του. Εἶνε συγκλονιστικὰ αὐτὰ ποὺ γράφει στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του, στὸ 7ο κεφάλαιο. Ἀναπαύομαι ἐσωτερικά, λέει, καὶ γλυκαίνομαι στὸ **νόμο τοῦ Κυρίου**· βλέπω ὅμως ἐπάνω στὰ μέ-

λη μου νὰ κυριαρχῆ ἕνας ἄλλος νόμος, ὁ ὁποῖος ἀντιστρατεύεται στὸ νόμο τῆς ψυχῆς μου καὶ μ' αἰχμαλωτίζει στὸ **νόμο τῆς ἁμαρτίας** ποὺ κυριαρχεῖ ἐπάνω στὰ μέλη μου. Νιώθω νὰ ἔνε δεμένο ἐπάνω μου ἕνα πτώμα, κ' ἐγὼ ὁ ζωντανὸς δεσμεύομαι καὶ μολύνομαι ἀπὸ τὴ φθορὰ ποὺ κυριαρχεῖ στὸ πτώμα. **Ζῶ ἕνα δράμα**. Πόσο ταλαίπωρος ἄνθρωπος εἶμαι ἐγώ, ποὺ ζῶ αὐτὸ τὸν διχασμὸ καὶ τὴ φρικτὴ σκλαβιά! Ποιὸς θὰ με γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ θανάτου;... Κ' ἐκεῖ ποὺ τὸ δράμα τοῦ Παύλου φτάνει στὸ ἀποκορύφωμα, ἔρχεται ὁ Χριστὸς καὶ τὸν ἐλευθερώνει, καὶ τότε αὐτὸς με βαθεῖα εὐγνωμοσύνη λέει: «**Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν**», ποὺ μ' ἐλευθέρωσε «ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου» (βλ. Ῥωμ. 7,22-25· 8,32).

Νὰ πῶς φτάνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μετὰ ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία ποὺ ζῆ χωρὶς τὸν Κύριο, νὰ παραδίδεται τώρα ὀλοκληρωτικὰ στὸ Χριστό, νὰ ἀρνήται τὸν ἑαυτό του, νὰ κενώνῃ - ἀδειάζῃ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἡ ζωὴ ποὺ ζῆ νὰ ἔνε πλέον ὄχι ἡ δική του ἀλλὰ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν ζῶ, λέει ὁ Παῦλος, δὲν ζῶ ἐγώ, ὁ διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ βλάσφημος, ὁ διχασμένος, ὁ ταλαίπωρος, ποὺ θέλει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἐπικρατῆ τὸ δικό του θέλημα. Αὐτὸς ὁ Παῦλος, μετὰ τὶς κακίες καὶ τὰ ἐλαττώματά του ἔχει πλέον πεθάνει. Δὲν ζῆ. Ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ γνώρισε τὸ Χριστό, πίστεψε καὶ βαπτίστηκε στὸ ὄνομά του, μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἔγινε κάτι θαυμαστό· πέθανε ὁ σαρκικὸς ἄνθρωπος καὶ γεννήθηκε ὁ νέος ἄνθρωπος. **Ζῆ μέσα του ὁ Χριστός!**

«Ζῆ μέσα μου ὁ Χριστός!». Μεγάλα λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνουν ὅλοι. Λίγες μόνο ψυχὲς μποροῦν νὰ τὰ ἐπαναλάβουν. Οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, τὸ πλήθος, δὲν τὰ καταλαβαίνουν, γιὰτὶ δὲν ἔχουν ζήσει

τή ζωή που έζησε ο απόστολος Παῦλος και όσοι άκολούθησαν τὸ παράδειγμά του.

Οἱ πολλοὶ ζοῦν, ἀλλὰ ὄχι τὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ζοῦν τὴν κατώτερη ζωή, τὴ ζωή αὐτὴ που ὀρίζουν οἱ πέντε αἰσθήσεις τοῦ σώματος· τῆς ἀκοῆς δηλαδή, τῆς ὀράσεως, τῆς ὀσφρήσεως, τῆς γεύσεως καὶ τῆς ἀφῆς. Ὅσοδήποτε ὠραία καὶ ἂν φαίνεται στοὺς πολλοὺς ἡ ζωή αὐτὴ, εἶνε πάντως ζωή κατώτερη, ζωή τὴν ὀποία ζοῦν καὶ τὰ κτήνη, γιατί κι αὐτὰ ἔχουν τέτοιες αἰσθήσεις· ἀκοῦνε, βλέπουν, ὀσφραίνονται, γεύονται, αἰσθάνονται γενικά· κάποια ζῶα μάλιστα ἔχουν μερικὲς αἰσθήσεις πιὸ ἰσχυρὲς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο (π.χ. ὁ ἀετὸς τὴν ὀρασι, ὁ σκύλος τῆς ἀκοῆς, τὸ πρόβατο τὴν ὀσφρησι κ.λπ.).

Ἄν ὅμως τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχουν ἔως τώρα γνωρίσει τὸ Χριστὸ καὶ ζοῦν ἀκόμα μιά πεζὴ καὶ ἄχαρη ζωή, **ἐκεῖνοι πάντως** που ὄχι ἀπλῶς **πίστεψαν** στὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ **βαπτίσθηκαν** στὸ ἅγιο Ὄνομά του, ἀλλὰ μετὰ τὸ βάπτισμά τους, στὴν ὠριμη ἡλικία, ἄρχισαν καὶ **νὰ ζοῦν** κατὰ τὶς ἐντολὲς του καὶ **ν' ἀγωνίζονται** καθημερινῶς «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως» (Α' Τιμ. 6,12. Β' Τιμ. 4,7) καὶ τῆς ἀρετῆς, αὐτοὶ δοκιμάζουν ἕναν **ἄλλο τρόπο ζωῆς**· ζοῦν τὴν ὑψηλότερη καὶ ἀγιώτερη ζωή που μπορεῖ νὰ ποθῆσῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ ἄνθρωπος, ζοῦν τὴ χριστιανικὴ ζωή.

* * *

Ἡ χριστιανικὴ ζωή εἶνε ἡ ὑψηλότερη βαθμίδα, τὸ ὑψηλότερο σκαλοπάτι, που μπορεῖ ν' ἀνεβῆ ὁ ἄνθρωπος. Τὴν δοκίμασαν γιὰ λίγο οἱ τρεῖς μαθηταὶ τοῦ Κυρίου στὸ Θαβῶρ τὴν ὠρα τῆς Μεταμορφώσεως· τὴν ἔζησαν καὶ ὄλοι οἱ πιστοὶ μαζί με τὴν Παναγία τὴν ὠρα τῆς Ἀναλήψεως του στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ ζωή αὐτὴ δὲν ἔχει πρόγραμμα τὸ «Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32)· πρόγραμμα που μπορεῖ νὰ ἔνε ἀρκετὸ γιὰ τὰ ἄλογα ζῶα, νὰ ἰκανοποιῆ τὰ ζωντανὰ που βόσκουν στὸ λιβάδι –κι αὐτὰ ὄχι πάντοτε!–, ὄχι ὅμως τὸν ἄνθρωπο. Ἡ χριστιανικὴ ζωή ἔχει μὲν τὶς ρίζες της καὶ ἐδῶ στὴ γῆ, ἀλλὰ ὑψώνει τὴν κορυφὴ της πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὸν οὐρανὸ, πρὸς τὸ Θεό. Καὶ τελικὰ φέρνει τὸ Χριστὸ ἀπὸ τώρα στὴν καρδιά τοῦ πιστοῦ· **ὁ πιστὸς Χριστιανὸς γίνεται χριστοφόρος**, φέρει ἐντὸς του καὶ ζῆ τὸν Χριστόν!

Καὶ τί σημαίνει, ἀδελφέ μου, τὸ νὰ ζῆ μέσα στὴν καρδιά σου ὁ Χριστός; Σημαίνει νὰ σκέπτεσαι ὅπως σκεπτόταν ὁ Χριστός, νὰ αἰσθάνεσαι ὅπως αἰσθανόταν ὁ Χριστός, νὰ θέλης

καὶ νὰ κάνης ὅπως ἤθελε καὶ ἔπραττε ὁ Χριστὸς στὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Σημαίνει, νὰ ρυθμίσης τὴν ζωή σου σύμφωνα με τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς ἐκείνης που ἔζησε ὁ Χριστός. Σημαίνει, νὰ ὑποτάξης τὸ θέλημά σου στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε μέσα ἀπὸ σένα νὰ φαίνεται καὶ νὰ ἐνεργῆ ὁ Χριστός.

Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι, μέσα σὲ μιά τέτοια ζωή, ἀσφαλῶς **δὲν ὑπάρχει χῶρος γιὰ ἁμαρτία**, γιὰ ὀποιοδήποτε εἶδος ἁμαρτίας. Γιατὶ ὀλόκληρη τὴ διάνοια, τὴν καρδιά, τὴ θέλησι κατέχει καὶ κυβερνᾷ ὁ Χριστός. Ὅλα ὅσα λέει, αἰσθάνεται καὶ πράττει ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἔχουν τὴ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ.

«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20). Στὴν καρδιά τοῦ Παύλου **«ζῆ»** ὁ Χριστός· Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωή του εἶνε συνεχῆς καὶ ἀδιάλειπτη. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ γνῶρισμα τῆς ζωῆς, **ἡ συνέχεια**. Δὲν ἔζησε, δηλαδή, ὁ Παῦλος τὸ Χριστὸ κατ' ἄραια διαστήματα, ὅπως τὸν ζοῦμε οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς τοὺς λεγομένους Χριστιανούς. Τὸν αἰσθανόταν ὄλες τὶς ἡμέρες καὶ ὠρες τῆς ζωῆς του νὰ κυριαρχῆ στὴν ὑπαρξί του. Δὲν ἔζησε οὔτε μιά στιγμὴ χωρὶς τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς εἶχε μόνιμα καὶ σταθερὰ τὸ θρόνο του μέσα στὴν καρδιά τοῦ Παύλου. Καμμιὰ δύναμι δὲν ἦταν ἰκανὴ νὰ τὸν ἐκθρονίση ἀπὸ ἐκεῖ. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ λέη καὶ νὰ γράφη λόγια ὅπως τὰ ἀκόλουθα.

«Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς (=πείνα) ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... Πέπεισμαι γὰρ (=εἶμαι βέβαιος) ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστώτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὑψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. 8, 35-39).

* * *

Μακάρι κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, **ἀρχίζοντας τώρα** ἀποφασιστικά, εἰλικρινὰ καὶ με ὄρεξι, μιά συνεχῆ καὶ ἐντατικὴ προσπάθεια –πρὸ παντὸς δὲ με τὴ **βοήθεια τῆς θείας χάριτος**– νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ ἐνωθοῦμε θερμὰ με τὸν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴ μας Χριστό· τόσο θερμὰ, ὥστε νὰ φτάσουμε κάποτε, πρὶν φύγουμε ἀπὸ τὴν ζωή αὐτὴ, **νὰ ἐπαναλάβουμε κ' ἐμεῖς συνειδητὰ καὶ με ἐπίγνωσι τὸ μεγάλο λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός»**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2325	Κυριακὴ Α' Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 27 Σεπτεμβρίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἐργασία

«Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν» (Λουκ. 5,10)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 5,1-11). Τί μᾶς λέει; Ἡ σημερινὴ περικοπὴ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶνε **ἕνας ὕμνος τῆς ἐργασίας**: ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τοὺς ἐργάτες καὶ τὸν κόπο τους.

Ὁ Κύριός μας βρίσκεται στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ καὶ **διδάσκει**. Πλῆθος λαοῦ τὸν ἀκούει. Ὅλοι τὸν κυκλῶνουν καὶ τὸν πλησιάζουν μὲ πόθο γιὰ τὸ λόγο του. Ὁ συνωστισμὸς εἶνε μεγάλος. Γιὰ νὰ μὴν πέφτουν πάνω του καὶ τὸν πιέζουν, ἀλλάζει θέσι. Βλέπει ἐκεῖ ἀραγμένα δυὸ ψαροκάικα, ποὺ οἱ ψαράδες ἔχουν βγῆ στὴν ἀκτὴ καὶ ξεπλένουν τὰ δίχτυα τους. Μπαίνει σὲ ἕνα ἀπ' αὐτά, στὸ καΐκι τοῦ Σίμωνος, καὶ τὸν παρακαλεῖ ν' ἀπομακρύνῃ λίγο τὸ πλεούμενο ἀπὸ τὴν παραλία· κι ἀφοῦ κάθισε, δίδασκε ἀπ' τὸ καΐκι τὸ πλῆθος ποὺ τὸν ἄκουγαν ὄρθιοι στὸ γιολό.

Ὅταν σταμάτησε τὴν ὁμιλία, εἶπε στὸν Σίμωνα· –Γύρισε πάλι στὰ βαθειὰ καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα σας νὰ ψαρέψετε. Ὁ Σίμων τοῦ ἀποκρίνεται· –Παρ' ὄλο ποὺ κοπιάσαμε, Κύριε, ὄλη τὴ νύχτα, τίποτα δὲν πιάσαμε· ἀφοῦ ὅμως τὸ λὲς ἐσύ, θὰ ρίξω τὸ δίχτυ. Κι ὅταν τὸ ἔκαναν αὐτό, **ἔπιασαν πλῆθος ψάρια**, τόσο πολλὰ ποὺ τὸ δίχτυ τους σχιζόταν, κ' ἔγνεψαν στοὺς συνεταιίρους ἀπ' τὸ ἄλλο καΐκι νὰ ῥθοῦν νὰ τοὺς βοηθήσουν. Καὶ ἦρθαν κ' ἐκεῖνοι καὶ γέμισαν καὶ τὰ δυὸ καΐκια ψάρια, τόσα ποὺ νὰ κοντεύουν νὰ βουλιάξουν ἀπ' τὸ βάρος.

Βλέποντας **ὁ Πέτρος** τί συνέβη **συγκλονίστηκε ἀπὸ φόβο**: δὲν ἦταν φυσιολογικὸ ψάρεμα αὐτό, ἦταν δεῖγμα παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸ καΐκάκι του· συναισθάνθηκε πόσο μηδαμινὸς εἶνε, ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ καὶ εἶπε· –Βγές, Κύριε, ἀπ' τὸ καΐκι μου, γιατί ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος· πῶς δέχεσαι νὰ κάθῃσαι ἐσὺ κοντὰ σ' ἐμένα;... Γιατὶ τὸν ἔπιασε κατάπληξι, κι αὐτὸν καὶ ὄλους ὅσοι ἦταν μαζί του, μπροστὰ στὸ πλῆ-

θος τῶν ψαριῶν ποὺ ἔπιασαν, ὅπως καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, τοὺς γιουοὺς τοῦ Ζεβεδαίου ποὺ ἦταν συνεταιίροι τοῦ Σίμωνος. Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς γύρισε καὶ εἶπε στὸ Σίμωνα· –Μὴ φοβάσαι· ἀπὸ ὄω καὶ πέρα **θὰ πιάνης στὰ δίχτυα σου** ὄχι ψάρια ποὺ σπαρταροῦν καὶ ψοφᾶνε ἀλλὰ **ἀνθρώπους ζωντανούς**.

Κι ἀφοῦ ἐπέστρεψαν στὴ στεριά καὶ ἄραξαν τὰ καΐκια, τ' ἄφησαν πλέον ὄλα καὶ **τὸν ἄκολούθησαν**.

Μὲ τὸ νὰ πάη, ἀγαπητοί μου, **ὁ Κύριος** ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς στὴ λίμνη Γεννησαρέτ, νὰ βρῆ τὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους ψαράδες, νὰ τοὺς δώσῃ ἐντολὴ νὰ ψαρέψουν καὶ νὰ ἔλθῃ τέτοιο θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα, **εὐλόγησε τὴν ἐργασία**. Δὲν πῆγε ἀλλοῦ, σὲ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, φιλοσόφους καὶ ποιητὰς· πῆγε σὲ χειρῶνακτες, ἀνθρώπους τοῦ μόχθου, καὶ ἀπ' αὐτοὺς κατὰ κανόνα διάλεξε τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους του.

Ἡ ἐργασία εἶνε νόμος τοῦ Θεοῦ ἀνέκαθεν. **Στὸν παράδεισο «τῆς τρυφῆς»** ὁ Δημιουργὸς ἔβαλε τὸν πρωτόπλαστο Ἀδάμ, ὄχι μόνο ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐντολὴ **«ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν»** (Γέν. 2,15). Ἡ ἐργασία εἶνε στοιχεῖο τῆς ζωῆς, συνθήκη ἀρχέγονη, φυσικὴ, θεμελιώδης. Ἡ παράλειψι τῆς ἐργασίας εἶνε ἔλλειψι, κάτι τι ἀφύσικο.

Ἐπειτα ἐπάνω **στὸ ὄρος Σινᾶ** ὁ Κύριος, μὲ τὴν εἰδικὴ ἐντολὴ ποὺ ἔδωσε, παρήγγειλε σὲ κάθε πιστὸ δούλο του, ἕξι μέρες νὰ ἐργάζε-ται καὶ κατόπιν μία μέρα ν' ἀναπαύεται· **«Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου»** (Ἐξ. 20,9. Δευτ. 5,13). Δευτέρα λοιπόν, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο ἐργασία, δουλειά! Ἡ ἐργασία εἶνε μία ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις ἐντολές, ἡ τετάρτη (4η) τοῦ Δεκαλόγου. Ἡ ἔλλειψι ἐργασίας εἶνε ὄχι μόνο

κάτι άφύσικο στη ζωή μας αλλά και μία παρανομία, παράβασι δηλαδή του θείου νόμου.

Είπε σοφή και ή έντολή να διακόπτη ό άνθρωπος την εργασία του, δηλαδή ή **άργία της Κυριακής**. Από την πλευρά του Κυρίου είναι μέριμνα - πρόνοια του Δημιουργού για τo πλάσμα του, που έχει ανάγκη αναπαύσεως από την πλευρά του ανθρώπου είναι στοιχειώδης εκδήλωση σεβασμού στον Πλάστη και χορηγός της ζωής και όλων των αγαθών.

Στην **Καινή Διαθήκη** ό απόστολος Παύλος, ό όποιος δεν ήθελε ό ίδιος να επιβαρύνη κανένα αλλά έβγαζε τo ψωμί του δουλεύοντας με τὰ χέρια του ως σκηνοποιός, προσθέτει κάτι απολύτως κατανοητό: «*Εί τις ού θέλει εργάζεσθαι, μηδέ έσθιέτω*». Και παραγγέλλει στους Χριστιανούς «*ίνα μετά ήσυχίας εργαζόμενοι των έαυτων άρτον έσθίωσιν*» (Β΄ Θεσ. 3,10,12).

Έμεις ως λαός, από την αρχαιότητα, είμαστε εργατικοί. Και μέχρι σήμερα δέκα εκατομμύρια Έλληνες είναι σκορπισμένοι στο έξωτερικό, από Καναδά κι Αμερική μέχρι Αυστραλία και παντού εργάζονται.

Δουλειά λοιπόν. Αλλά χτύπησε ή καμπάνα της Κυριακής; Τότε σταματά ή εργασία και – φτερά στα πόδια– **όλοι στην έκκλησία!** Έχουμε χρέος από τις 168 ώρες που έχει ή έβδομάδα, μία ώρα να την αφιερώνουμε στο Θεό, να πάμε στην έκκλησία να του ποΰμε ένα ευχαριστώ για τις τόσες ευεργεσίες του.

Αν μπορούσαμε να μετρήσουμε τὰ άστρα του ουρανού, τις σταγόνες των ωκεανών, τὰ φύλλα των δασών, τότε θα μπορούσαμε να μετρήσουμε και τις **άπειρες ευεργεσίες του Θεού σ' έμάς**. Ό ήλιος, τo νερό, ή τροφή..., όλα αυτά είναι του Χριστού. Πρό παντός όμως ό άέρας - τo όξυγόνο, τo αναγκαίότερο όλων. Ζοΰμε γιατί αναπνέουμε. Τὰ χρόνια της κατοχής ένας Γερμανός είχε πει: "Αν μπορούσαμε, θα σάς άφαιρούσαμε και τόν άέρα!...

* * *

Μη λησμονοΰμε, άδελφοί μου, τόν Ευεργέτη μας. Κάθε άνάσα μας είναι και μια ευεργεσία του γι' αυτό **κάθε άνάσα άς είναι και μια προσευχή** στον Σωτήρα μας, τόν Κύριον ήμών Ιησοΰν Χριστόν. Ό άγιος Γρηγόριος ό θεολόγος λέει: «*Μνημονευτέον Θεού μάλλον ή αναπνευστέον*» (Ε.Π. Migne 36,16), συχνότερα δηλαδή κι άπ' την αναπνοή μας να θυμόμαστε με πόθο τo Θεό. Αυτό είναι μια άλλη άσχολία του λογικού ανθρώπου, άνώτερη, για την όποία έχουμε πλαστή και ήρθαμε στη ζωή. Έκτός από τή σωματική - τήν υλική εργασία, υπάρχει και ή **πνευματική εργασία**.

✓ Πνευματική εργασία είναι ή **προσευχή** που συνέστησε ό Κύριος να κάνουμε. Μας δίδαξε με τo λόγο του να λέμε τo «*Πάτερ ήμών...*» (Ματθ. 6,9-13). Μας έδειξε και στην πράξι πώς να τo κάνουμε κ' έμεις, όταν ό ίδιος άποσυρόταν και προσευχόταν στον ουράνιο Πατέρα του.

✓ Πνευματική εργασία είναι και αυτό που είπε ό Χριστός σήμερα στον Πέτρο: «*Από του νϋν ανθρώπους έση ζωγρών*» (Λουκ. 5,10). Και σε όλους τούς άποστόλους του είπε: «*Δεΰτε όπίσω μου και ποιήσω ύμäs άλιείς ανθρώπων*» (Ματθ. 4,19) θα άλιεύετε πλέον όχι ψάρια, αλλά ψυχές. Και στο τέλος τούς είπε: «*Πορευθέντες εις τόν κόσμον άπαντα κηρύξατε τo ευαγγέλιον πάση τή κτίσει*» (Μαρκ. 16,15). Και πράγματι οί άπόστολοι ξεκίνησαν, πήγαν σ' όλα τὰ μέρη του κόσμου, κήρυξαν τo ευαγγέλιο κ' έκαναν μαθητάς και ίδρυσαν τις πρώτες έκκλησίες. Στην Ελλάδα ήρθε ό απόστολος Παύλος στους Φιλίππους, στη Θεσσαλονίκη, στη Βέροια, στην Αθήνα έπί του Άρείου Πάγου, στην Κόρινθο. Αν είμαστε Χριστιανοί λοιπόν, τo όφείλουμε στην πνευματική εργασία των άποστόλων.

✓ Πνευματική εργασία είναι και ή **οικογενειακή άγωγή και παράδοσις**. Άλλοτε τo σπίτι ήταν σαν έκκλησία. Όταν άκούστηκε στην Ευρώπη ότι οί Έλληνες επαναστάτησαν κατά των Τούρκων, οί ξένοι άπόρησαν πώς έγινε αυτό. Έστειλαν αντιπροσωπία, ήρθαν στην Τρίπολι κ' έφτασαν σ' ένα χωριό όπου τούς φιλοξένησαν. Έκεί αυτοί είδαν, ότι τo βράδυ ή οικογένεια γονάτισε και προσευχήθηκαν. Ό ένας είπε τo «*Βασιλεϋ ουράνιε*», άλλος τo «*Πάτερ ήμών*», οί μικροί τo «*Κύριε έλέησον*», άλλος τo «*Πιστεύω*», και όλοι τo «*Τή ύπερμάχω*». Τέλος έκαναν τo σταυρό τους και πήγαν να κοιμηθούν. Να τo μυστικό τους, είπαν οί ξένοι: να ποιά είναι ή δύναμι αυτού του λαού!

Έτσι φτάσαμε ως έδω και έτσι πρέπει να συνεχίσουμε, άδελφοί μου. Αλλά τώρα **πόσα σπία** έχουν αυτή την καλή συνήθεια της οικογενειακής προσευχής; πόσοι εκκλησιάζονται; Έλάχιστοι δυστυχώς.

* * *

Χρειάζεται δουλειά! εργασία υλική αλλά και πνευματική. Ν' αφιερώνουμε χρόνο στην προσευχή, χρόνο για διάδοσι του ευαγγελίου, χρόνο για τήν άγωγή των παιδιών μας.

Είθε ό **Κύριος να μάς εύλογή** και να μάς φυλάη από κάθε κακό. Να εύλογήση τὰ παιδιά και τις εργασίες σας. Και αν ζοΰμε και εργαζώμαστε έτσι, υλικά και πνευματικά, τότε θα έχουμε τή χάρι του Θεού.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

